

[Aksel Larsen.]

ved denne køreplan, selv om det jo er besynderligt, at den køreplan, den højtærede statsminister kom med, ikke startede med at sige, hvad vi skulle gøre først — ellers er det dog sådan i en køreplan, at den første station nævnes først; nej, den nævnte den sidste station først: at man skulle have en almindelig vareafgift udformet enten som en meroms eller som en detailoms. Og så skulle principbeslutning om dette være truffet så tidligt som muligt i foråret inden en bestemt skæringsdato. Det er nu blevet til, at denne principbeslutning om, hvilken slags meroms eller detailoms man vil have eller en anden almindelig vareafgift, skal være truffet senest den 10. maj, og den 1. juni skal hele lovgivningen om en skattereform være færdig.

Ja, jeg tillader mig rent ud at sige, at dette er nøjagtig lige så realitetsbetonet som alt det, vi hidtil har hørt fra regeringen og fra det konservative folkeparti om, hvor hurtigt man kunne gennemføre en meroms. Ingen af de frister, man hidtil har sat, er blevet overholdt, ingen af forhåbningerne er blevet opfyldt, heldigvis, og jeg tvivler på, at man kan få de frister overholdt, som man her har sat; men det må de, der absolut ville have sådanne frister, naturligvis om. Jeg vil bare gøre opmærksom på, at det er direkte urigtigt, når man siger, at en almindelig vareafgift, en meroms eller detailoms, er afgørende for, at vi kan få en skattereform. Det har ikke noget med hinanden at gøre. Naturligvis, hvis man forøger forbrugsbeskatningen, og hvis statens behov ikke opsluger hele det forøgede provenu af forbrugsbeskatningen, ja, så kan det få indflydelse på visse skatteskalaer og noget sådant i den direkte beskatning, men det er jo det hele. En skattereform er en revision, en omkalfatring og en rationalisering af hele skattesystemet. Vi mener naturligvis, at det bør gøres med socialt sigte, men det må det være.

En reform af indkomstbeskatningen er uægtelig nødvendig og har været nødven-

dig i mange, mange år. Det, vi må have, er først og fremmest en effektiv skatteligning. Vi har det ikke. Lønmodtagere og dermedigestillede er kontrolleret af skattemyndighederne omtrent på kroner og øre. Det kan selvfølgelig ske, at dem, nogle modtager honorarer fra, glemmer at opgive det til skattevæsenet, og at de pågældende derfor glemmer at skrive det på deres selvangivelse, men det viser sig jo, at krukken kan gå så længe til vands, at den kommer hankeløs hjem, og det bliver altså opdaget. Men det er småpenge i forhold til de indtægter, der i øvrigt holdes uden for selvangivelserne af dem, som ikke er lønmodtagere og ikke på den måde er kontrolleret.

Jeg vil over for den nuværende finansminister erindre om, hvad jeg har måttet sige til hans forgænger, at jeg har ligningsdirektørens ord for, at selv med den nuværende kontrollov kunne man komme langt længere med kontrol med selvangivelser og med at finde de indtægter, der ikke er skrevet på, hvis der blot var den fornødne vilje til at give ligningsmyndighederne mere arbejdskraft. Jeg vil tilføje, at efter min opfattelse kunne man også efter den gældende kontrollov gå langt længere med hensyn til at kræve oplysninger af banker og sparekasser om folks indestående, om renteudbetalinger og dividendeudbetalinger. Hver eneste arbejdsgiver i dette land kan og skal give meddelelse til skattevæsenet om, hvad han udbetaler til hver eneste af sine arbejdere i løbet af et kalenderår. Hvorfor i alverden kan banker så ikke få pligt til at meddele, hvad de har udbetalt i renter og dividender til alle deres kunder i løbet af et kalenderår? Det måtte være ganske let i særdeleshed nu, da bankerne er gået over til de nye systemer for bogholderi.

Naturligvis, hvis man reviderede kontrolloven, ville det gå endnu bedre, og så er der altså det ved det, at hvis vi fik en skattereform, der gjorde det hele langt mindre indviklet, end det er nu, ville det